

Oblastník VSO

MÁJ 2014

NM. 19

MusicTravelČajovnica 2014

Labutia pieseň...

Mali ste niekedy ten pocit? Krásny slnečný deň, máte voľno, vyberiete sa na hory... Dnes zdolám tento kopec/štít/vrch. Dorazím na miesto východzieho bodu. Ruksak ľahký, len nevyhnutné veci. Začnem šľapať, prvé kroky ešte ťažké. Zabudol som kondičku doma? Nie! Po prvom stúpaní chytám tempo a zdolávam prvé výškové metre. Po polhodine už kráčam s ľahkosťou. Cestou sa kochám krajinou, lesom, cestou samotnou... Pomaly sa blíži hrebeň/vyhliadka/sedlo. Viem, že to najťažšie je za mnou a teraz si naozaj vychutnávam pohľady do doliny, do diaľav. Na vrchol už nie je tak ďaleko. Vytešujem sa z posledného úseku cesty a po krátkom čase si už naplno vychutnávam cieľ, vychutnávam úžasné výhľady, vychutnávam energetickú tyčinku, vychutnávam spoločnosť, vychutnávam...

Na vrchole však neostávam celý deň, stačí mi polhodinka/hodinka (podľa časových možností). Potom mám už napozieranú krajinu z každej strany, som tým všetkým *nasýtený* a dávam sa na cestu dole, ktorú už poznám...

Mali ste teda niekedy ten pocit *nasýtenia*? Ten pocit som zažil viackrát a je to parádny pocit.

Niečo podobné som zažil aj za tie

štyri roky (a nejaké drobné dni...) pri „šéfredaktorstve“ Oblastníka (rozumej, tvorbe, editácii, zháňaniu príspevkov, komunikácii, spracovaní, čakaní, distribúcií...) a prišiel pocit *nasýtenia*... Nikto nechce za život vidieť len jeden kopec (vrchol).

A nie je to len o nasýtení, ale aj o tom, že nič viac neviem pridať. Snažil som sa dať svoje maximum a pridať už neviem. Skauting je úžasný v tom, že by mal neustále napredovať, Oblastník by mal tiež neustále napredovať. **A keď sa nedá pridať, nedá sa ani napredovať.**

Z tohto miesta sa chcem poďakovať za skvelú skúsenosť s Oblastníkom a ľuďmi okolo neho. Tammymu a Mufovi, ktorý boli impulzom pre elektronickú verziu a všetkým ostatným, ktorí ste ho vyplňali vašimi príspevkami. Zvlášť **dakujem** viacnásobným a stálym prispievateľom (nebudem menovať, aby som niekoho nezabudol) a tiež všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom podporili hociktoré z 19tich čísel, ktoré som robil.

Dúfam, že sa nájde človek, ktorý v tom bude pokračovať a prinesie nové nápady, energiu, talenty...

So stiskom ľavice sa lúči

Yan – Dávid Rikk

Z OBSAHU

Music Travel Čajovnica – 2

Literatúra – 3

Nórsko – 4-5

Hyde Park – 6

Rovering – 9

InDuLoNa – 11

Equilibrium – 12

Focuska - 16

Music Travel Čajovnica 2014

Čaj

Nápoj východu, ktorým si uctievali hostí. Čajový obrad bol časom otvárania duší nad vôňou listov čajovníka. Uctievali spoločný čas, kedy sa mohli stretnúť, porozprávať a tešiť z prítomnosti hosta či hostiteľa.

Hudba

Jedna zo siedmich slobodných umení, ktorá sprevádza ľudské kroky od nepamäti. Hudba za nás vyslovuje nevysloviteľné a je spoločníkom každej správnej oslavy.

Cestovanie

Presun z bodu A do bodu B. Akýmkoľvek spôsobom. Tiež známe ako putovanie a staré ako ľudstvo samo. Putovanie za zážitkami, hľadaním odpovedí, prácou, inou krajinou, poznaním...

Keď to zmiešame,

vznikla akcia, ktorá nám nedala spánku v prvý májový víkend. Chata Kanné a cez tridsať skautov a neskautka Janka, ženský hlások v kapele. Víkend ponúkol uspokojenie všetkých zmyslov v dávke jedla, hudby a cestovateľských zážitkov. Z dielne chlapcov zo 112. zboru Prameň Prešov - Sekčov.

Piatkový večer sa čajovalo a moju Pu-Erhovu dušu ranil len deficit sypaných čajov, poniektorých zas vyškrtnutie čokolády z nápojového lístka. Nahrádzali to k čaju podávané sendviče a milá obsluha. Podávala sa aj hudobná chuťovka. Chlapci a slečna nám hrali, spievali a otvárali brány k iným sféram. Hudba dušu povznáša. Presnejšie k sólam v podaní harmoniky a Mateja, či gitarovkám Mira a Geparda. Šum dažďa za oknami a rozhovory nás preniesli do soboty.

Putovanie za obzor

Keď vystúpime zo svojej komfortnej zóny je šanca na dobrodružstvo. I v rozprávkach musel Janko zbalit' bodkovanú šatku s buchtami a vydat' sa za obzor na skusy. Zachrániť nejakú princeznú a vyženit' kráľovstvo. Dnes je všetko objavené a preskúmané. My máme svoje vychodené chodníčky. A predsa i dnes odpovedáme na volanie dial'ok. Je teda cestovanie súčasťou ľudskej prirodzenosti?

To mi vrtalo v hlave celý deň, keď som sa prenášala do Mongolska, Južného Sudánu, Južnej Ameriky či Škandinávie.

Naši hostia rozprávali príbehy, ktoré napísal sám život, skúsenosti, ktoré si na Ceste prežili na vlastnej koži. To volanie, ktoré ich donútilo zbalit' batoh bolo vždy iné a aj ich príbehy sa líšili. Ale z ich slov bolo cítiť úctu ku krajine, ktorou šli, žili, poznávali. Rozšírenie obzoru a rešpekt. Poznanie nového kladieme k tomu čo poznáme a porovnávame. Zisťujeme čo je inde lepšie, aj čo si vážime na domove.

Cestovať by sa malo s otvorenými očami i srdcom. Cesta by nemala znamenať len fotky v počítači. Mala by nás obohatiť, naplniť dôverou v seba a vlastné schopnosti, na ktoré sa musíme pri putovaní spoliehať. Dôverou v život a Jeho vedenie, že každý okamih, aj nepríjemný, je kamienkom v mozaike. Určite keď niekde stretnete Rapera, spýtajte sa, čo ho naučilo Mongolsko. Yamayky prečo, keď je Južný Sudán taký nebezpečný, je zároveň krásny.

A Kuko vám aj osobne odporučí Fínsko a Nórsko ako svadobnú cestu. Aj stopom. Žlté trabanty z Čiech nám už po tretí krát dokazujú, že keď se chce, tak to jde. I cez Južnú Ameriku, prales, soľné pláne a hory.

Tancuj duša živá

Po toľkom cestovaní so zadkom na stoličke večer patril hudbe a skvelej kapele. Brušká sme si smeli naplniť zemiakovým šalátom a kofolou čo hrdlo ráčilo. Parket sa vlnil, skákal, točil a ešte aj spieval. Keď o polnoci hudobníci odložili svoje nástroje, vzduch zaplnili tóny hudby na želanie. Majálesovalo sa až do neskorej noci, niektorí nešli ani spať, lebo skoro ráno už cestovali. Scvrkávajúci sa počet účastníkov si ešte zamaškrtil na nutele a kakau a dostal darček v podobe štýlového cd s fotkami :)

Na začiatku každého nápadu stojí nad vami niekto, kto hovorí to nepôjde, to sa nedá. Ale i niekto kto vo vás verí a dodá vám odvahy uskutočniť vaše sny. Splnené sny sú potom inšpiráciou pre iných, nakopnutím že to ide. Nech vaše kroky doma i v zahraničí sprevádza odvaha a otvorené srdce.

Terézia Molnárová – Ihlička
foto: MusicTravelČajovnica

„Cestovať by sa malo s otvorenými očami i srdcom. Cesta by nemala znamenať len fotky v počítači. Mala by nás obohatiť, naplniť dôverou v seba a vlastné schopnosti, na ktoré sa musíme pri putovaní spoliehať. Dôverou v život a Jeho vedenie, že každý okamih, aj nepríjemný, je kamienkom v mozaike.“

(Ihlička)

1984 vs. My

Na gymku som toho prečítala pomerne dosť. Niektoré veci som milovala (a milujem dodnes, však Holden Caulfield?). Niektoré som prečítala len preto, že som musela (Ako chutí moc). Nad niektorými som zaspala na konci každej druhej vety (Maco Mlieč).

Pri niektorých som si spravila „osobák“ v najdlhšom čítaní (Červený a čierny, čas: pol roka, medzitým som prečítala iných 5 kníh). No a ako správny knihomoľ som preluskala aj 1984. Bola som uchvátená, očarovaná, zdesená, znechutená, zahľbená,... (rad prívlastkov pokračuje do nekonečna). Dovtedy som sa nestretla s takou zaujímavou knihou. Bola som presvedčená, že autor priniesol do sveta literatúry niečo unikátne, provokujúce a zároveň tak aktuálne.

Všetko to bola pravda až to leta 2013, kedy sa mi do rúk dostala iná kniha. Nazýva sa *My*. Napísal ju akýsi *Jevgenij Zamjatin*, o ktorom som v živote nepočula. A to sa považujem za osobu, ktorá sa dosť dobre vyzná v ruskej literatúre.

Už po prvej stránke mi bolo jasné, že túto knihu budem mať na zozname – prečítam si znova. Ale pekne po poriadku. Od začiatku som mala podozrenie, že čosi podobné som už čítala. Bolo to čudné, lebo zvyčajne Rusi nikoho nekopírujú. A vtom mi to cvaklo! Presne! 1984. A Orwell zrazu už nebol taký inovátor, za akého som ho dovtedy považovala.

Jednotný štát, centralistické riadenie myšlienok a konania ľudí (na rozdiel od Veľkého brata u Orwella ľudí riadi Časová tabuľa). Ibaže Zamjatin zašiel ďalej. Dej sa neodohráva vo vojne, ale po nej. Nová doba, nové pravidlá. Ľudia už nepotrebujú mená, stačí iba písmeno a číslo (D-503, O-90, I-330, S-4711).

Po starom svete však predsa len ostali stopy, za veľkou sklenenou stenou je neidentifikovateľná zelená plocha, ktorú kedysi volali les a údajne tam žijú tvory humanoidného charakteru. Neriadi ich však Časová tabuľa, a tak, zákonite, nemôžu byť považovaní za ľudí.

Takéto tvory ani nemôžu byť šťastné, veď majú slobodnú vôľu a dušu!

Môžu sa rozmnožovať fyzickým kontaktom, stravujú sa tým, čo si ulovia, nie ako ľudia, ktorí sa živia naftovou potravou. Nie sú uniformovaní, nedodržiavajú striktné delenie dňa na prácu a čas osobného voľna.

Hoci je to neuveriteľné, takýto román bol napísaný už v roku 1920. Samozrejme, že vtedajší, najmä politickí, predstavitelia v ňom videli kritiku rodiaceho sa sovietskeho režimu. Tak ho pre istotu zakázali. Smola, aj keď odstránili autora (v r. 1937), zakázali publikovanie, myšlienky prežili. Aj preto mohol G. Orwell napísať už spomínaný román 1984 (v r. 1948).

Obaja kritizovali totalitárne usporiadanie spoločnosti, to je fakt. Ale Zamjatin navyše aj kritizoval kapitalizmus. Ako? Veď človek už vlastne ani nebol človekom.

Nemal meno, ale číslo. Jeho myšlienky a konanie riadili iní. (a aj keď mal možnosť odísť a konať slobodne, radšej sa rozhodol pre veľkú operáciu a ostal v Jednotnom štáte pod vplyvom Časovej tabule, bol šťastný). Bol jedným z milióna rovnakých v jednej sivej mase. Nepodobá sa to na niečo? Podľa mňa je to dosť podobné presne naprogramovanému stroju, človek ako konštrukčná súčiastka mechanizmu. Dosť ironické.

Áno, irónia je to, čo ma uchvátilo najviac. Irónia, ktorá ukazuje krutú pravdu a nemusíme ani čítať toľko apokalyptických a negatívnych opisov (ako u Orwella).

Ale neberte to tak, že ho zatracujem...len sa na to pozerám už trochu inak.

Drahí priatelia, ak na Vás niekedy zažmurká kniha *My* od Jevgenija Zamjatina, neváhajte a venujte jej pár hodín. Podľa mňa neoľutujete. PS: Je preložená aj do slovenčiny, a pomerne vydarene.

Ochutnávka:

Kráčame, jediné telo s miliónmi hláv, a každý z nás má v sebe tú pokornú radosť, s akou asi žijú molekuly, atómy, fagocyty. Je predsa jasné, že vedomie vlastnej osobnosti je iba choroba.

Už v staroveku vedeli tí najvyspelejší, že zdrojom práva je sila, právo je funkciou sily. A predstavte si dve misky váh – na jednej leží gram, na druhej tona, na jednej „ja“, na druhej „My“, Jednotný štát.Pripustiť, že „ja“ môže mať nejaké „práva“ vo vzťahu k štátu, je to isté ako pripustiť, že gram môže byť v rovnováhe s tonou, to je predsa jasné. Z toho vyplýva deľba: tona má právo, gram povinnosti, a jediná cesta od ničoty k veľkosti je zabudnúť, že som gram, a cítiť sa milióntinou tony.

Je to s vami zlé! Asi sa vám urobila duša.

Zuzana Ďurišová - Zuzu

Expedícia Nórsko

Naša "expedícia" sa začala nástupmi do áut v Prešove, odkiaľ sme sa vydali na dlhú cestu do Nórska. Našou ambíciou bolo navštíviť miesta a mestá o ktorých sa nám ani nesnívalo. A hlavne to podstatné – zažiť dobrodružstvo a spoznať sám seba vo chvíľach hladu, únavy, bolesti a predsa šťastia a radosti.

Bolo nás osem a dve autá. Celkový čas nášho putovania bolo osemnásť dní. Keďže cieľ ďaleký, mali sme na ceste niekoľko zastávok. Prvá z nich bol nemecký camp, kde bolo veľa dotieravého bodavého hmyzu a prekrásne jazero. Po prebudení sme pokračovali v ceste a nakrátko sa zastavovali aj v mestách napr.: Berlín, Hamburg. Prenocovali sme v hamburskom campe, ktorý bol výnimočný tým, že mal všade navôkol piesok namiesto zeminy. Po raňajkách sme pokračovali v mestách dánskych ako napríklad Alborg, až sme dorazili do Herstalu, kde sme sa nalodili na trajekt do Nórska. A to bol zážitok: len my a more. Konečná bola v Kristiansande, kde sme v campe „zhodili svoje ruksaky, telá a myseľ a upadli do bez seba“ – dobrú noc.

Po prehodnotení svojej finančnej situácie sme si zmenili euríka na nórske peniaze a hor'sa na najjužnejší bod pevninskej časti Nórska – Lindeses – maják. To, čo sme tam videli sa nedá opísať slovami, tak sa o to radšej ani nepokúšam. Fotografie napovedia za mňa. Na druhý deň sme absolvovali výstup na Kjerag – obrovský kameň v skalách. Pozrite si foto. To chce zažiť. Usídlili sme sa v campe a naplánovali ďalšiu túru. Tá viedla na Preikestolen – Kazetelnicu, kde bolo „veselé počasie“ a my sme boli premoknutí do špiku kostí.

Nuž, keďže nič sa nedeje náhodou a zázraky sa stávajú a dobrí ľudia ešte nevymreli aj nám sa dostala pomoc. Miestni ľudia nám pomohli usušiť veci aj nás a hlavne „pozdvihnúť morál“. A nastala noc. A nastal deň šiesty. Dedko nám pomohol ešte ráno s vysušením vecí z predošlého dňa. V kávovare sme našli nejakú kávu, tak sme tento deň začali kávičkou. Práve máme za sebou najdaždivejší deň a čaká nás najslanejší čas v Nórsku vôbec.

V prvý slnečný výlet sme zistili, že nám na výlet trička netreba. Slnko pieklo celé dni, takže sme sa stihli všetci opáliť ako kdekolvek v Grécku či Chorvátsku. To teplo donútilo opaľovať sa dokonca i nášho vodcu (takže si asi viete predstaviť aké bolo teplo J). Prešli sme si ľadovce ako Briksdalsbreen alebo samotný ľadovec pod najvyšším vrchom Nórska Galdhøpiggen (2479 m.n.m.), po ktorom sme museli ísť za doprovodu skúsených nórskeho dievčat a samozrejme s istením.

Navštívili sme malé mestečko Nórska, ktoré boli veľmi zaujímavé svojou pestrou farbou, ale aj tým, že na väčšine striech sme mohli vidieť pekne vystrihanú trávu. Nenechali sme si ujsť ani 2. najväčšie mesto Nórska – BERGEN. Nachádza sa v západnom Nórsku, čiže je to aj prístavné mesto, kde sa vám na každom rohu nejaký Nór, po príde Čech, snaží predatť ryby alebo iné morské plody.

V starších častiach mesta sa nachádzajú staré, drevené, farebné a vysoké domy prilepené jeden na druhom, v ktorých boli po väčšine suveníry alebo svetie, ktoré sa vyznačujú svojou vzorovanosťou. Cestu sme väčšinou prespali, ale vtedy, keď nás zobudili sme mohli vidieť mohutné vodopády ako Latefossen, ktoré chľapali (nepoznám iný výraz pre toto slovo) vodu po všetkých autách, ktoré

prechádzali okolo alebo vodopády nad fjordmi (Skagefla – vodopád 7 sestier), ktoré polievali okoloidúce lode. Ďalšie lákadlo pre turistov sú fjordy.

Fjordy ako Sognefjord a Geirangerfjord sme využili na výletné plavby loďou, prechádzkami na vyhlídky a výletmi na staré farmárske domčeky vysoko v horách. S vyhlídkami sme sa stretávali častejšie počas našej cesty jednak prírodné, ale aj umelo vytvorené ako Trollstigen nad dlhou zvlnenou cestou do Raumi. Významnú úlohu v Nórsku mali campy, kde sme spali každý deň. Najlepší camp, ktorý sme navštívili bol Stedje camp, v ktorom bola jabloňová záhrada a trocha nižšie pod cestou sa nachádzala menšia pláž pri fjorde. Využili sme ju hneď so skokanským mostíkom asi 10 metrov od brehu na skákanie sáľt a rybičiek. Voda bola tak ľadová, že až sa človek nemohol nadýchnuť. Po takej studenej vode výborne padne krupica alebo nejaká kaša, ktorá tvorila väčšinu našich večerí (hovorím za mňa a môjho kamoša, ostatný to mali kus pestrejšie).

Po všetkých tých výletoch sa blíži pre väčšinu z našej expedície posledný výlet v Nórsku na najvyšší vrch Galdhøpiggen. Cesta naň bola úžasná, ale cestou späť sme videli obrovské mračno letieť k nám. Vyzeralo to tak, že nás obide, ale sme sa mýlili. Desať minút len tak zľahka pršalo ale ďalšiu asi hodinu a pol padali krúpy, takže sme boli radi, že sme boli za tým spomínaným ľadovcom. Keď sme došli na parkovisko ako naschvál prestalo pršať a vďaka sme si mohli prezliecť mokré veci. Tam sme sa trocha porozprávali s nejakými slovenskými turistami.

Tento výlet bol posledný pre väčšinu našej skupiny. Najvyšší vrch Nórska sme úspešne zdolali, niektorí s mokrými topánkami po surfovaní za 100 kilovým chlapíkom, ale všetci zdraví. Plán na ďalší deň bol jasný. Jotunheimen Bessengen.

Pozbierali sme sa traja. Vyhodili nás pri začiatku trasy a išli do kempu. WC v suveníroch a štart. Túra bola krásna jedna báseň. Tesne pred koncom sme sa mali rozhodnúť či ideme na koniec alebo sa vraciame. Boli sme na hrebeni, všade skaly, obloha čierna, v blízkosti diaľke dážď a blesky.

Rozhodli sme sa, že to riskneme. Oplatilo sa. Taký pohľad je jeden z mála za život. Nedá sa to opísať.

Späť bežíme. LTT ale suchý. V suveníroch sme prečkali lejak a pešo do kempu. Niektorí na boso. Ďalší deň sme išli do Osla. Cestou sme riešili dilemu, či sú Oslania alebo Oslí atď. Dorazili sme ešte v normálnom čase a stihli sme ešte prehliadku opery. Pekná budova. Na ďalší deň sme si zase pozreli trochu Oslo. Trajekt. Super plavba, ale nedalo sa šmýkať na palube.

Pred nami cesta na Slovensko. Cestou obed u Tammyho brata a jeho ženy. Najsamlepšie špagety. A cesta, cesta a cesta. Kemp a smer Prešov. Začali nás vyhadzovať po ceste. Bolo naozaj super, Len škoda, že taká krásna krajina je tak ďaleko (ak nerátam SVK). Som bohatší o nové skúsenosti a vidím si o máličko ďalej od nosa. Ďakujeme všetkým.

Jawo & Milky & Matej
foto: autori

FOCUSKA

Sme rytiermi tohto času..(?)

„No počuj, môj malý Alex bol v utorok na tom skautskom krúžku. No on prišiel taký natešený, vyjašený, vybehaný. Nevedel sa zastaviť s rozprávaním. Mali tam nejakú behačku, potrebovali rozlúštiť nejaký dôkaz, robili nejaké úlohy, no ja som to nepochopila ako mi to rozprával. A neviem aké hry hrali, no úplne bol natešený. On chodil na ten LEGO krúžok sem do školy vieš, ale to ani raz neprišiel tak spokojný.“

Tento rozhovor som si ako neslušník vypočula v rade v jednom nemenovanom obchode (v Bratislave na každom kroku). Dve mamičky stáli predom mnou, a jedna druhej rozprávala tento skvelý zážitok. Neskutočne ma prekvapilo, a vlastne aj potešilo, s akým nadšením to tá mamička rozprávala, hoci sa sama tej družiny nezúčastnila (ale myslím si, žeby chcela ;)).

Paradoxom bolo, že tento neskutočný zážitok sa odohral v utorok, po víkende, ktorý som spolu s Madulou a Gummy strávila na animátorskom školení. Toto školenie robila jedna cestovná agentúra, ktorá robí program

v školách v prírode.

Školenie trvalo sobotu a nedeľu, a program bol nasledovný: asi hodinu sme strávili takými všeobecnými informáciami- ako to asi prebieha, čo bude za program, a hlavne ako zbaliť krabicu v ktorej bude materiál. Bolo to povedané dosť chaoticky, komu z organizátorov niečo napadlo, tak to povedal.

Ak by som tam prišla ako totálny laik, teda žeby som nemala žiadne skúsenosti zo skautingu, tak si myslím že by som dopadla veľmi zle. Zvyšok školenia tvorilo učenie sa klubových tancov, ktoré budeme podľa tejto cestovnej agentúry tancovať každý večer, pretože každý večer má byť v škole v prírode disco. Tance boli všelijaké, a hlavne všelijaké boli tie prvky v choreografiách. Krutá (smutná) realita.

A preto, cieľom tohto nádherného článku bolo, povzbudiť Vás milý radcovia. Ste HERO pre tie vaše detiská, a ešte väčší budete ak si na družiny budete pripravovať nezabudnuteľný program. Pre nich je ten skauting niečo úplne iné, ako všetky ostatné krúžky. Toto čo tu zažijú, inde nemajú šancu. Inšpirácie je všade kopa, čerpať sa dá z filmov, kníh, každodenných situácií (naša mamka nikdy nezabudne ako bola s Ihličkou na omši, a tá si zrazu počas kázne vybrala zápisník a začala si niečo zapisovať).

Chápem že nie vždy je to ľahké, veď sama som radcovala nie jeden ročník, a nie všetky družiny boli chvályhodné. Ale stojí za to, sadnúť na to a pripraviť si družinu skôr ako pol hodinu pred začiatkom družiny v klubke. Buďte radca, o ktorom sa hovorí po obchodoch ;)

Zuzana Hrabčáková -
Nezábudka

"To je prirodzená povaha žen," pravil do Quijote, "povrhať tím, kto je miluje, a milovať toho, kto je odmieta."

(M. Cervantes - Dumyslný rytier Don Quijote de la Mancha)

Peniaze, Peňeži

Sto hláv, sto názorov, sto rôznych uhlov pohľadu. Každý z nich má svoju logiku. Nedá sa jednoznačne povedať, ktorý je správny a ktorý nesprávny. Realita nemá iba bielu a čiernu. Jej spektrum farieb je omnoho širšie.

Problém prvý: Peniaze získané z darov za Betlehemské svetlo. „Máme ho zdarma, prečo by sme mali na ňom zarábať“. Má to svoju logiku? Určite má! Na druhej strane: „Ten, kto dá za svetielko mincu (rôznej hodnoty) ju dáva dobrovoľne s vedomím podporiť činnosť oddielu, zboru, skautingu“ – svoju logiku má tiež. Potrebujeme to? Nepotrebujeme? Závisí to od uhla pohľadu.

Je mnoho zborov, ktorým tento dar pomôže. V chudobných regiónoch každý cent na zabezpečenie činnosti pomôže. Napríklad aj na krytie vysokých nájomov za klubovňu. Nie každý zbor má tak širokú činnosť základňu, ktorá je schopná zohnať financie na činnosť a režijné náklady z iných zdrojov (dotácie, granty, 2% z dane, sponzorské dary,...). Lenže v oblasti je aj mnoho zborov, ktoré to dokážu. Tí tento dar naozaj nepotrebujú. Niektoré z nich potom takto získané financie darujú na humanitárne účely (napr. pre detské domovy,...), no niektoré si ich predsa ponechajú pre rozvoj vlastnej činnosti.

Problém druhý: Nepriama úmera. Kohútik dotácií z MŠ sa priškrcuje, naopak náklady na zabezpečenie činnosti stále rastú.

Potrebné sú ďalšie finančné zdroje. Grantové projekty od rôznych nadácií, 2% z dane. Úspešnosť sponzorských darov od podnikateľských subjektov je v našom regióne minimálna.

Na získanie grantov je potrebné mať v zbere pomerov znalých byrokratov. Aby dokázali projekt správne formulovať tak, ako to žiada donor, aby tam bolo napísané to, čo darca chce vidieť. Aj tak je potom to riziko, že zoženieme „kopu peňazí“, ale nie na to, čo naozaj potrebujeme, ale na to, čo vôbec nepotrebujeme. Skúsenými byrokratmi disponujú len niektoré zbory. Tie nedostatkom financií netrpia. Ostatné majú smolu.

Problém tretí: Niektoré zbory v získavaní finančných zdrojov na činnosť sú veľmi úspešné, u iných je situácia celkom opačná a finančne živorí. Vo všeobecnosti (aj u nás na východe) sa dá konštatovať, že financie na činnosť sa získať dajú. Problém je v tom, že keď ich získame, potom mnohokrát s nimi šafárimo „od buka, do buka“. Časté sú prípady (česť výnimkám), že schválené finančné položky v projekte, prípadne časový harmonogram realizátorom projektu „nič nehovoria.....“.

Pri účtovnej uzávierke projektu zrazu zistíme, že aktivity v projekte síce realizované boli, ale získané projektové financie boli použité na položky, ktoré donormi schválené neboli. Alebo nie v požadovanom rozsahu a výške. Potom neostáva nič iné, ako rošády, z času na čas aj dúhový bloček, ktorý Gepo spomínal v minulom čísle.

Prichádzame k štvrtému problému: Nízky stav finančnej disciplíny a zodpovednosti.

Realizátor projektu, či aj ostatných skautských aktivít musí so schváleným rozpočtom aktívne pracovať. Nestačí iba peniaze získať a míňať ich. Je potrebné dodržiavať prijaté pravidlá, aj štátne právne normy. Týka sa to nielen schválených položiek.

Stretával som sa s tým, že realizátor aktivity, podujatia donesie bločky z prázdnin v decembri. Do účtovníctva skautskej jednotky, ktoré sa robí v súlade s právnymi normami priebežne to vnáša neobyčajný chaos. Ak vodca oddielu nemá o financovaní našej činnosti ani šajnu, to by som ešte chápal.

Mnohokrát realizátormi sú aj činovníci s najvyššou skautskou hodnotou. U ostrieľaných a najskúsenejších, v skautingu pomerov znalých inštruktorov by to malo ísť „ako po masle“. Skúsenosť ale ukazuje, že mnohokrát je pravdou opak.

Problém piaty: *Niekedy mám osobne zlý dojem, že u niektorých našich činovníkov sa financie a majetok dostali na najvyšší bod hodnotovej pyramídy. Za tých dvadsaťpäť rokov činovníckej praxe uznávam, že k zabezpečeniu činnosti a existencie skautingu zohrávajú aj financie dosť dôležitú úlohu. Ale napriek tomu si myslím, že podstata skautingu je kdesi inde.*

Svojimi článkami si viem „narobiť“ stálych a verných antisimpatizantov. Viem, že sú zbory, ktorých sa opísaná problematika netýka. Viem, že je mnoho činovníkov, s ktorými uvedené skutočnosti nemajú nič spoločného. Podmienky a reálna situácia je v každom zbore/ oddiele odlišná. Preto sa zbytočne neurážajte. Napriek tomu to, čo je v článku uvedené, je čerpané z praktických skúseností. Samozrejme súvisí to aj od subjektívneho uhla pohľadu.

Jozef Mikloš - Mufi

"Svet patrí tým, čo sa neposerú"

Charles Bukowski

Výprava – Kysacká jaskyňa

Bolo presne 1.3.2014 a my sme sa stretli na železničnej stanici na náš ďalší výlet 49. zboru Geronimo. Dnes to malo byť o troška iné, lebo nás už netrpezlivo očakával nový oddiel chlapcov z obce Mirkovce. Keďže sú to nováčikovia, očakávaná zábava bola na mieste. Po krátkom zvitani a zakúpení si lístkov, keď ešte Tammy v posledných sekundách mobilom zháňal ďalších členov zboru, sme sa pohodlne usadili na sedadlách luxusnej vlakovej dopravy.

Cesta ubehla klasickým spôsobom a debatami o ničom a všetkom ako to býva zvykom. Keď sme vystúpili, v Kysaku nás čakal ďalší člen Martin od old skautov, ktorý sa k nám pripojil a my sme sa mohli vydať k jaskyni. Na mieste sa Mufo ako strážca kľúčov od vchodu do tohto tajomného podzemného priestoru od nás troška oddelil a išiel všetko skontrolovať a pripraviť na prehliadku.

Medzitým sme sa spoznávali, ako inak ako klasicky po skautsky. Tammy navrhol hru, pri ktorej sme si hovorili mená a podávali jablko, teda skôr hádzali a dosť úspešne až na nemenovaného člena, ktorý mal zrejme len zlý deň, a jednoducho to jablko nie a nie chytiť. Hlavne pováľať - a poriadne. Na konci tejto hry sme sa skoro poznali všetci, no Tammy mohol na jeho chutné jablko zabudnúť. Po ďalších aktivitách sa zjavil Mufo a ten nám objasnil históriu jaskyne aj s niekoľkými vážnymi udalosťami, ktoré ju postihli. A potom už hurá dovnútra.

Po vstupe do priestorov podzemia nás čakali príjemné štyri stupne, čo nás všetkých potešilo a Mufo začal ukazovať a vysvetľovať, ako sa ktorý priestor volá, kam ktorá chodba vedie, kde a čo ešte treba vyhrabať. Po zdôraznení, že netopierov sa nedotýkame a kvaple si neberieme ako suveníry sme sa rozdelili do dvoch skupín a vydali sa každá do inej časti. My starší sme to s lezením v určitých miestach mali celkom zábavné, ale hlavne obtiažne. Mladšie a štíhlejšie ročníky to mali v pohode a chalani z oddielu Mirkovce, vďaka ich veku, postavám a odhodlanosti preliezť všetko, čo sa dá to zvládali s prehľadom. Dokonca sa nám podarilo vyliečiť aj klaustrofóbiu jedného člena.

Keď sme znova vyšli na denné svetlo, spočítali sme straty a trocha si očistili odev do ľudskejšej podoby. Potom sme sa najedli, skontrolovali čas a vydali sa opačným smerom v nádeji, že nájdeme peknú lúku, na ktorej by sme sa pustili do hrania hier. Prišli sme na to, že štrnásť ľudí si vlastne nedokáže naraz strihnúť

kameň – papier – nožnice, alebo že zima bola dlhá a nestačíme s dychom pri nosení ďalšieho člena družstva pri hre plte. Odhliadnuc od toho sme sa nadmieru zabavili.

Poslednou aktivitou, ktorú Tammy vymyslel bola hra útek z väzenia kde uzlovačka predstavovala elektrický drôt, ponad ktorý sme sa museli dostať. Tu zvíťazila kombinatorika inžiniera s odhodlanosťou mladíckej nerozvážnosti. Zopár členov síce skončilo ako uhlíky, ale väčšine sa to podarilo zvládnuť dokonca aj v určenom čase. Keďže kreativite sa medze nekladú, začalo predstavenie typu kto prerúkuje na druhú stranu, kto preskočí pomyselný drôt rozhojdaním sa a podobne. Chalani prekvapili čo sa v nich skrýva.

Po skončení sme sa vydali na cestu späť na stanicu, kde nás už čakal Mufo, ktorý medzitým pozamykal jaskyňu kvôli vandalom. Usadili sme sa do vagóna a vychutnávali si pohodu a práve prežitú chvíľku medzi sebou, bratmi nášho zboru 49. Geronimo.

Igor Bednár - Cukor

30. 3. 1940 Sobota v Albis

Na každé narodeniny jsem obnovoval skautský slib.

Je mi dvacet dvě léta, Pane, pomoz jít lépe, stále lépe vpřed. Nauč mne sloužit. Buď Bohu Chvála. Ať je mi vždy Tvá přesvatá vůle mým jediným kompasem, ať ve zdraví i v nemoci - zdaru i nezdaru. Ať mne Přesvatá Panna chrání a je vždy mým útočištěm. Ať je Anděl strážce mým stálým životním průvodcem. Ať žiji odpovědně, čistě, radostně a v službě. Buď Bohu Chvála. Ať jdu Tebou, kterýs mou cestou, ať miluji Tebe, kterýs mou Pravdou, ať žiji Tebe, kterýs životem mé duše. Amen.

Denníkové zápisky Jiřího Reinsberga

Vážené prítomné luctvo,

Povedzme si to prámo: človek dokáže skoro všetko. Urobiť dýru do sveta, ale aj do ozónu, urobiť si pekný dom i peknú hanbu, oduševnene kričať hurá i fuj, vyzírať ako pekný hrdyna, ale aj ako pekný idiot, nýkedy dokáže byť aj sto rokov na svete, ale any tri minúty pod vodu, ví dobre hrať na klavíri a na nervy, operovať srcco a v tyle neprátela, skákať o tyči a do reči, a tuším viacej myslieť na ďalšie generácie počítačov ako maturantov.

No človek by si až tak mnoho nemal namýšľať, lebo je len – človek! Any pri najlepšej vóli nedokáže preletieť v petmetrovej výške z námestia Hraničárov na Kolárovo námestie – any za ideálnych poveternostných podmienok.

Nedokáže vonať ako lipa a len tak sa rozmnožovať po vetre. To dokáže božá príroda. A preto by si mal človek celkom skromne povedať: až tak mnoho toho neviem, a preto sa tu na svete budem račej čudovať, ako svet meniť. Pri čudovaní totiž nelítajú trisky a nekapú ryby, rastú stromy a padá sneh – a šecko je na svojom mieste a v poriadku, -jako teda, keď je na jar naozaj jar, v lete leto, na jablony jabĺčko, na človekovi hlava a v človekovi srcco.

Odkaz ľudstvu od Stanislava Štepu

pripravil: Michal Macák - Pončo

RUDOLFOVO OKIENKO

Podľa nového zákona musí rodič hlásiť, kde sa nachádzajú jeho deti.

- Asi sú s manželkou! - odvetil otec kontrolórovi.

- No a... kde je manželka?

- Čo ja viem? Asi je niekde s deťmi!

Do blázince prišiel nový riaditeľ, zvolal všetkých pacientov, aby sa predstavil:

- Dobrý deň, som váš nový riaditeľ!

Zozadu sa ozve hlas:

- Všetci sme tak začínali...

Nové	pracovné	zaradenie:
Smetiar	=	správca rezerv
Vrátnik	=	manažér pre vstupy a výstupy
Poštár	=	distribútor analógových mailov
Vydierač	=	odborný referent pre likvidáciu dlhov
Poskok	=	pomocný asistent
Vyhadzovač	=	rozlúčkový spoločník

Sliepka sa sťažuje kohútovi:
- Vysvetlila som kuriatkam ako sa vyklúbi z vajec. Teraz chcem vedieť ako sa tam dostali.

Ide upratovačka vo výťahu a príde bohatá pani, nastrieka sa voňavkou a hovorí:

- Parfum Chanel, 567 euro.

Odíde a príde ďalšia. Nastrieka sa voňavkou a hovorí:

- Parfum Gucci, 1 050 euro.

Upratovačka sa našťve, pukne si a hovorí:

- Brokolica, Hypernova, 3 eurá.

Aký rozdiel je medzi teroristom a manželkou?

Veľký, pretože s teroristom sa dá vyjednávať...

Ženbychtivý mladík si podal na internetovej zoznamke inzerát, aby jeho budúca mala všetkých päť P. Onedlho dostal odpoveď: Pavlína Pažitková, pekárka pomocníčka, Pezinok.

Zdroj: rehot.sk

HRY DO KLUBOVNE

Roveri na vysokej škole

Každý rover pôsobiaci vo svojom zbere je hlboko zakorenený a vžitý so svojim oddielom, družinou, partiou, ... Každý z nás si určite vyskúšal čaro dobrovoľníckej a činovníckej práce, ktorá prináša radosť, dobrý pocit a plody, ktoré často nezbadáme hneď na prvý pohľad.

Je super, že nám skauting ponúkol miesto pre naše detstvo a pre naše dospievanie. Ale pre mnohých z nás sa toto dobrodružstvo môže skončiť odchodom na vysokú školu. Odídeme ďaleko od nášho domova a teda aj nášho domáceho zboru, našej tak super partie, našich detí a vlastne od všetkého čo sme kedy mali. Odídeme, a čo teraz?

Rozhodneme sa ostať na „voľnej nohe“ a pomáhať, len občas, keď sa na sviatky vrátíme domov, alebo si dáme zatiaľ „rok pauzu“, veď som makal/a štyri roky v kuse, oni si nejako poradia, alebo sa pridáme do iného zboru, kde už ale silná partia je a ja do nej nemusím zapadnúť... Je mnoho možností ako sa rozhodnúť a pokračovať resp. nepokračovať v prísaha, ktorú sme skautingu zložili pri svojich sľuboch...

Ja a moja skautská putovná patrola Vám „blúdiacim“ vysokoškólakom ponúkame inovatívne riešenie.

Minulý rok – 2012/2013 som začala navštevovať vysokú školu v Bratislave. A vzhľadom k tomu, že som z Prešova, moje aktívne pôsobenie v Prameni sa skončilo. Prišla som na intrák a hľadala som možnosti a riešenia ako byť aktívna skautka aj naďalej. Ako som už spomenula, domov som chodila veľmi málo a tak som sa svojho zboru musela chtiac – nechtiac „vzdať“, napriek tomu som chcela ostať verná 112.-tke a teda nenastúpila som do žiadneho bratislavského zboru, no a posledná možnosť bola, vzdať sa skautingu úplne.

To ma prešlo asi po mesiaci, kedy som nebola v prírode, na žiadnom výlete, neocitala som sa v žiadnej kúzelní krajine alebo rozprávke a pod. Jediná možnosť ako ostať aktívnym dobrovoľníkom – hoci už nie ako skautka, sa javilo Univerzitné Pastoračné Centrum. U nás v bratislavskom UPeCe som našla množstvo skvelých tímov, ako napríklad: športovci, hudobníci, gastro, aranžéri, misionári, detské katechézy a pod. Skautský tím tam však nebol...

Tak som si teda vybrala zo širokej ponuky a pridala som sa do dvoch tímov. Bolo to super, našla som si skvelú partiu kamarátov, ostala som naďalej „užitočná“ pre svoje okolie, ... Ale netrvalo dlho a zoznámila som sa s jedným skautom - Valcom z bratislavského zboru – Kaimanov. A ako to už býva, slovo dalo slovo a začali sme premýšľať o skautskom tíme. Prvé čo sme museli urobiť, ísť za „správcom“ UPeCe, o. Jankom a získať povolenie, resp. požehnanie. Stalo sa! A začali sa dlhé prípravy pre vznik skautského tímu v UPeCe, ktorý sa mal otvoriť budúci akademický rok.

Prípravy obnášali veľa papierovačiek a vybavovačiek s o. Jankom, koordinátormi, rôzne schôdze, museli sme zistiť interný chod jednotlivých tímov, mnoho propagačného materiálu, výroba videa, oslovovanie skautov a skautiek, o ktorých sme vedeli, že sú v BA a v neposlednom rade, potrebovali sme si určiť ciele pre naše fungovanie a vytýčiť hlavnú funkciu nášho nového tímu.

Takže, ako som už vyššie spomenula, vznikli sme pod záštitou BA UPeCe formou skautského tímu. UPeCe nám poskytlo priestory na stretká, finančnú podporu, propagáciu (prostredníctvom vyvesovania plagátov, UPeCe stránky, vyhlasovania oznam po sv. omšiach, nástenkou, ...), ľudí, ktorí nám boli ochotní pomôcť s čímkoľvek a kedykoľvek a určite by sa našlo ešte niekoľko dôvodov prečo som si

vybrala pre vznik patroly práve toto miesto! Keď už bolo všetko konečne pripravené a schválené, prišiel aj nový akademický rok a my s Valcom sme odštartovali SKAUTSKÝ TÍM!

Zo začiatku sme mali obrovský úspech, bol to „skautský veľký tresk“, ale postupom času sme sa okresali na stabilné číslo 10 roverov. Počas nášho prvého roka sme stihli mávať pravidelné stretká jedenkrát do týždňa, pomôcť na akciách ako boli Veni Sancte, Vianočné trhy, Živá knižnica, zúčastnili sme sa teambuildingu všetkých UPeCe tímov a spravili sme si aj vlastný teambuilding, pokúsili sme sa ponúknuť vysokoškólakom základný obraz o skautingu, na našej vlastnej akcii – Ochutnávka skautingu, zúčastnili sme sa roverského kurzu Labyrint a priniesli sme Betlehenské svetlo do UPeCe.

Náš tím sa rozbiehal pomerene pomaly ako koniec koncov všetky začiatkové projekty, ale prežili sme jeden celý akademický rok a to je pre MŇA – nás obrovský úspech! V súčasnosti už plánujeme spoločný budúci rok a ja verím, že moja – naša ROVERSKÁ PUTOVNÁ PATROLA sa stane prechodným miestom pre službu, zážitky, priateľstvá a „prechodný domov“ mnohým skautom a skautkám, ktorých život odúfne do Bratislavy.

Preto by som Vás chcela vyzvať, nebojte sa prijať akúkoľvek výzvu, počúvajte svoj vnútorný hlas a naplňajte svoje potreby! Aj keď to bude zo začiatku ťažké, nikdy neviete ako to všetko vypáli, koho svojím projektom oslovíte, povzbudíte, nakopnete, ... A aj keď možno nebudete zbierať plody svojej práce VY, určite sa raz ukážu!

Zuzana Stašková – Gummy
foto: autorka

Stretnutie oldskautov a oldskautiek

Stáli pri obnove skautingu v roku 1945, 1968, aj 1989. Bez nich by sme neexistovali. Máme im byť za čo vďační. Napriek tomu dnešná realita v oblasti je taká, že práve väčšina z nich je z nich zabudnutá, úplne mimo nás. Píšem o generáciách našich predchodcov, ktorí pre skauting obetovali kus poctivej práce, nadšenia, elánu, síl, osobného voľna.

Realizovať stretnutie starších generácií skautov a skautiek chceli činovníci Východoslovenskej oblasti už v rámci minuloročných osláv storočnice skautingu. Žiaľ nenašli pochopenie u kompetentného funkcionára Kruhu dospelých skautov a skautiek, ktorého požiadali o pomoc pri získavaní kontaktov. Preto začali na „vlastnú päsť“. Pomocou vodcov a ďalších činovníkov východoslovenských zborov získavali mená a adresy, telefónne čísla, maily.

Hybnou silou celého procesu bol člen oblastnej rady Mišo Novák – Číňan. Nakoniec sa podarilo kontaktovať okolo tridsaťpäť ľudí. Hlavným cieľom bolo osloviť tých „zabudnutých“ neregistrovaných a radových členov oddielov OS. Samozrejme aj tých, ktorí do dnešných čias pôsobia ešte ako činovníci.

Stretnutie sa uskutočnilo 30. marca v Košiciach. Bol to prvý pokus, ktorého výsledok sa dal veľmi ťažko odhadnúť. Z oslovených čast' odpovedala kladne, čast' sa ospravedlnila hlavne zo zdravotných dôvodov, čast' nereagovala. Žiaľ boli aj prípady, keď príbuzní oznámili že dotýčny už zomrel.

Zámerom stretnutia bolo:

- po dlhom čase uskutočniť stretnutie skôr narodených skautov a skautiek v našej oblasti, obnoviť pretrhané väzby

- pomocou nich získať nové kontakty na ďalších bývalých skautov a skautky, v prípade záujmu organizovať takéto stretnutia pod hlavičkou oblasti aj v budúcnosti

- získať nové informácie o skautovaní v minulosti, mená a údaje o činovníkoch z tých čias, či vzácne dokumenty (z ktorých urobíme kópie a vrátime), tak potrebných pre prácu Historickej komisie SLSK

- posediť pri káve, či čaji, porozprávať sa, pospomínať a medzitým premietnuť krátke šoty zo súčasného života skautských oddielov, zborov a oblastí (spracoval ich O. Vafek – Unkas). Porovnať skautovanie v minulosti a skautovanie na začiatku 21. storočia.

Stretnutia sa zúčastnilo 15 účastníkov z obdobia po 2. svetovej vojne, rokov 1968 – 70, aj „trocha“ mladších, ktorí ako mladí činovníci rozbiehali skauting začiatkom 90-tych rokov. Boli zastúpené mestá a obce: Košice, Prešov, Humenné, Vranov, Hermanovce a Strážské. Zaujímavé bolo rozprávanie br. Bauera z Košíc. Skautovať začal v roku 1940 ako maďarský skaut v čase, keď Košice boli počas 2. svetovej vojny obsadené Maďarskom. Po vojne pokračoval v Slovenskom Junákovi. Spomínal aj mená vtedajších činovníkov a členov. Medzi inými aj meno Jozefa Psotku – horolezeckej legengy, prvého Slováka na Mount Evereste. Beseda priniesla mnoho pozitívnych momentov, aj inšpirácií.

Osobne počas stretnutia som mal veľmi dobrý pocit a myslím si, že podobný mal aj realizačný tím v zostave Michal Novák - Číňan (oblastná rada VSO), Ján Breza - Padre (68. zbor Košice) a Martina Selecká (33. zbor Solivar).

Nebyť záveru v konfrontačnom štýle, kedy zo strany niektorých zúčastnených bol súčasný skauting podrobený tvrdej kritike.

V reálnom živote nie všetko vyjde podľa našich predstáv. Mnoho skautských podujatí vyjde na výbornú, mnoho dosiahne iba priemer a sú podujatia „ktoré vybuchnú“, proste napriek úsiliu

organizátorov nevyjdú. **Sú obdobia, kedy oddiely a zbory zaznamenávajú rast a úspechy, ale tak isto sú pre rôzne príčiny aj obdobia útlmu a pasivity. Tak to bolo aj v minulosti, tak je to aj v súčasnosti, tak to bude aj v budúcnosti. Kritika je namieste, neúspechy treba analyzovať, sú tiež zdrojom poučenia. A „mladí“ činovníci sú si toho vedomí. Môj osobný názor je, že starší brat – najväčší kritik súčasných pomerov v skautingu pre stromy nevidí les...**

Napriek rozpačitému záveru si myslím, že stretnutie malo viac pozitív ako negatív. Nevieť ako stretnutie budú hodnotiť organizátori. Zdalo sa mi, že aj oni boli zo záveru sklamaní. Niektorí mi tvrdia, že aj keď sa tomu bránim, som tiež oldskaut. Pravda, údaje z občianskeho preukazu o dátume narodenia sa zmeniť nedajú. Preto ma tento záver stretnutia mrzí a aj touto cestou by som sa chcel mladým organizátorom ospravedlniť. A zároveň sa im aj poďakovať. Tým menovaným, ale aj mnohým tým „bezmenným“ činovníkom z našich zborov, ktorí sa príprave podujatia podieľali. Pre kritiku súčasného skautingu sme to totiž akosi nestihli.

Jozef Mikloš – Mufi
foto: internet

InDuLoNa 9 – v bare bez piva

František Mikloško na jeseň 2013 posunul latku Indulon poriadne vysoko. O to väčšiu zodpovednosť sme cítili pri príprave Indulony 9. Prebehla ďaleko na západe ☺ v Liptovskej Osade počas prvého aprílového víkendu. Dnes môžeme spokojne konštatovať, že sa vydarila na jednotku. A nielen vďaka tomu, že sme väčšinu jej času trávili v bare. Namiesto alkoholu sa podávala káva a čaj, namiesto cigariet sme v ruke držali perá, zápisníky alebo knižky, namiesto eur sme platili otázkami a príspevkami do diskusie a dostávali sme za to nie pivo, ale múdre odpovede od múdrych hostí. Naše pozvanie prijali Daniel Pastirčák, Mária Homolová a Martin Horemuž.

Krym

Posledný spomínaný pán s podmanivým menom sa ujal slova ako prvý. Je to akademik, PhD., odborník na ruskú politiku. Svojej témy rusko-ukrajinského sporu sa ujal zoširoka. Informácií bolo kvantum, no boli podané kvalitne a s patričným údivom, že indulončania si v piatok večer resetujú hlavu inými prostriedkami ako bežní ľudia. Tí, ktorí vládali počúvať, mali šancu pochopiť všetky súvislosti, ktoré stoja v pozadí problémov na Kryme.

Dopoludnie so sympatickým spisovateľom

Túto nadovšetko aktuálnu tému v sobotu ráno vystriedala nadčasová diskusia o ekumenizme. Daniel Pastirčák – spisovateľ, výtvarník a kazateľ Cirkvi bratskej ako prvý hosť-nekatolík všetkých zaujal svojim univerzálnym prístupom. Povedal nám, že kresťanské cirkvi nikdy nedosiahnu úplnú jednotu a väčšinu prekvapil tvrdením, že by to bolo skôr na škodu ako na úžitok.

V ďalšom bloku sme sa rozprávali o tom, aká literatúra je kvalitná, čo je brak a ako sa v tom vyznať. Ani Danielovi, napriek tomu, že je nielen spisovateľ, ale aj skúsený čitateľ, sa o tom nehovorilo ľahko.

Kníh je dnes na svete obrovské množstvo a nič nie je čierno-biele. Ani literatúra. D. Pastirčák nám ozrejmil svoj pojem „veľkej literatúry“, ako ju sám nazval. Len aby sa Karl May neurazil, že jeho diela do nej nezaradil! Potom sme sa zamerali viac na kvalitu. Daniel nám povedal, čo číta on a čo odporúča aj nám. Nechýbali tu autori ako T. S. Eliot, V. Frankl, C. G. Jung, C. S. Lewis. A komu nič z celej diskusie neutkvelo v pamäti, určite si domov odniesol aspoň síce nepodstatný, ale zaujímavý fakt, že autor Narnie sa oženil dvakrát s tou istou ženou.

Nekričte tak!

Po krátkom poobedňajšom odpočinku prišla pani Mária Homolová – klinická psychologička s tridsaťročnou praxou. Táto rázna a energická pani sa z času na čas tak rozohnila, že ju šokovaní účastníci prosili: „Nekričte tak.“ (Pozdravujem Simu ☺.) Pani doktorka je zvyknutá na auly pre tristo ľudí, takže niet sa čo diviť. Každopádne, vyzerala veľmi potešená, že ju radi počúvajú nielen vysokoškolskí študenti a pacienti v ambulancii, ale aj partia tridsiatich normálnych (?) skautov. Do diskusií o poruchách pozornosti a hyperaktivite sa všetci zapájali s patričnou pozornosťou a aktivitou. Bola to téma do nášho skautského života, lebo podobných porúch u detí pribúda. Kto nespál (pri hlasovej intenzite pani doktorky to bolo takmer nemožné), ten vie, prečo je to tak, ako tieto poruchy vznikajú a ako s nimi možno bojovať.

Večerné meditovanie o všeličom

Keďže pán Pastirčák si počas týchto blokov oddýchol, mohol sa potom opäť venovať nám. Pripravil si pre nás krátku meditáciu na tému „naše kríže“. Prevedená bola tak nenásilne a v takej uvoľnenej atmosfére, že sme si viacerí s uspokojením povedali: Je to profesionál. Pár slov do duše, vnútorná modlitba, ticho a potom spoločný Otče náš a medzitým krátka duchovná aktivita – všetko bolo v

správnom poradí a zhutnené do zmysluplného celku.

Po večeri nasledovali už len dobrovoľné neformálne diskusie o všeličom. Vo všeobecnosti sa vytvorili dva krúžky: jeden okolo Daniela a druhý okolo nášho najstaršieho účastníka Pamajorána, oldskauta z Dolného Kubína, ktorý si celú Indulonu – aspoň tak sa mi zdalo – skutočne užíval.

Pre každého

Nedeľu otvoril Daniel Pastirčák diskusným blokom o duchovne pre každého, kde hovoril o tom, čo znamená duchovno pre veriaceho a čo pre neveriaceho človeka. Bol to najnáročnejší blok celej Indulony, pretože Daniel poňal túto problematiku viac filozoficky a teologicky než prakticky. Jeho prejav treba počúvať naozaj pozorne (ideálne aj viackrát za sebou), lebo doň vkladá množstvo hlbokých myšlienok, občas ťažko dešifrovateľných na prvé vnímanie. Tento blok bol však skoro takým duchovným zážitkom ako sobotňajšia meditácia.

Poslednú tému tejto Indulony sme si odkrútili s pani Homolovou. Dozvedeli sme sa, ako dať druhým najavo, že sa nám niečo na ich konaní nepáči a ako podobnú kritiku prijímať, keď sme pod palbou sami. Dobrých a overených rád sme si vypočuli neúrekom a múdro urobil každý, kto sa vyzbrojil zápisníkom a perom.

A bodka

Ďakujem našim trom vzácnym hosťom, svojim spoluorganizátorom a všetkým účastníkom za hodnotne strávený víkend. Ďakujem Johnymu, že sa staral o naše deti. A Xavierovi, že nás prišiel pozrieť i povzbudiť. Duchovnej rade SLSK za (nielen) finančnú podporu. A Pánu Bohu za všetko.

Jana Vinterová - Juháska

EQUILIBRIUM

vzdelanie * netradičnosť * zážitok * pre Teba

Nebudeš donekonečna ten „**Superman**“, ktorý je najbombovejší v oddieli a tvoja družina je tip-top. **Nebudeš!** Bez vzdelania ti to bude fungovať veľmi krátko. A práve preto sa ti núka v slovenskom skautingu mnoho kurzov, škôl, lesných škôl a mnoho vzdelávania. Ale ak patíš medzi tých čo nemajú tiptop družinu, krachuje ti program aj autorita u detí, tiež máš možnosť. Veľa vzdelávačiek je aj svojím programom motivačkou. A tiež máš mnoho možností čo sa týka výlučne motivačiek. Ale nechcem písať o tom koľko kurzov sa v slovenskom skautingu máme ale namotivovať ťa na **EQuilibrium**.

Na úpätí kopca si zakričíme do doliny. Je to nezabudnuteľné a úžasné. Všetko prežívame spolu aj s ľuďmi, ktorí to pre nás pripravili. Ideme ďalej Gekon nám kladie otázky ohľadom vnútornej krásy. Pri príchode do chaty a zložení sa, sme mali prísť do haly. Tam nás čakali naše Denníky rangera. **Niečo čo tak len nemá každý. Sme nadšení!**

Nasadli sme do rýchlika smerujúceho do Bratislavy. V jednom okne bol nápis **EQUILIBRIUM**. Fúúú zažil som mnoho využívania prostredia pre program, ale toto bolo mega úplne najviac. Ak si myslíte, že cesta vlakom je len nudná a jediné čo môžete počas cesty vlakom robiť je počúvanie hudby, pozeranie do blba alebo čítanie knihy, mýlite sa. Aspoň so skautmi a hlavne na EQ to bola prednáška ale aj s aktivitami ako vyhýbanie sa sprievodcovi asi takým spôsob, že v kupečku je 15 ľudí.

Ranger je motorom svojho oddielu. Tvoj vodca má kľúč a vie ovládať auto a ty si to, čo hýbe svetom. Charles Bukowski raz povedal: „**Svet patrí tým, čo sa neposerú**“. Mal pravdu, aj ty ako skaut, rover, ranger hýb týmto svetom a neboj sa ísť do každej veci.

Ak raz zažiješ silný zážitok, ktorý sa bude pohybovať v zóne ohrozenia, pochopíš podstatu tej veci. Ak nechápeš, najbližšie EQ **čaká na Teba!**

Domino Kaľavský

A ja a EQ? Equilibrium mi dalo strašne veľa, namotivovalo a urobilo ma múdrejším, silnejším, krajším a láskyplnejším. A tieto **štyri cnosti** sa snažím rozširovať a chrániť, pretože heslo rangera je „**Pamätaj na múdrosť, silu, krásu a lásku.**“ Ja pamätám. A čo ešte.. Equilibrium robí banda ľudí, ktorí sú zapálení pre skauting.

<http://rangerskaskola.wix.com/equilibrium>

Nočná stráž

„Číňan vstávaj, Zuzke je zle a zvracala.“ Zobudí ma o tretej ráno akýsi hlas niekoho z nočnej stráže. Otváram oči, hľadám čelovku a štartujem z podsady. Našťastie, nie je to nič vážne a pri malej pacientke je už aj táborový zdravotník. Keďže nešlo o nič nezvládnutelné, v polospánku a trasúc sa od zimy odchádzam späť do spacáku, pričom hádzem očko na stožiar a ďakujem nočnej strážii.

Toto je príklad jednej z hlavných úloh nočných strážcov, či vartášov tábora. Malé víča sa počas noci rozplače pretože potrebuje na WC a bojí sa. Zavolá na pomoc niekoho zo strážcov. Búrka vo vedľajšej doline, o ktorej ani poriadne nevieme že bola, zodvihla hladinu potoka natoľko, že mostík je pod vodou a nemáme sa ako dostať na druhú stranu. Hrozí vytopenie lúky. Stráž budí vodcu a ten následne starších roverov, aby zhodnotili situáciu.

Ľnokedy si zase neďaleko táboriska robí piknik skupina ledva 15 ročných podnapitých chalanov. Uprostred noci po troch pivách im príde na um navštíviť naše nežnejšie pohlavie v tábore, či ponúknuť sa skorými raňajkami z nášho táborového skladu. Podobných prípadov využitia strážcov je naozaj ešte omnoho viac. No na to všetko by mala byť stráž pripravená a taktiež vodca spolu s táboriacimi skautami. Pri odpískaní poplachu musia byť na nohách, oblečení a pripravení na ďalšie pokyny. Radcovia dohliadajú na svoje víčatá, roveri zase kontrolujú skautov. Ideálny stav.

Na druhej strane stráž ponúka aj možnosť kľudne a v tichu noci pokecať s kamarátom. Občas sa ale stáva, že strážcovia namiesto stráženia tábora strážia len sklad či kuchyňu, kde si na posledných zvyškoch žeravého uhlia zohrievajú čaj, či kuchtia nejakú sáčkovú polievku. A práve preto, je tu špeciálna nočná hra, nazývaná prepád tábora. Má otestovať bdelosť stráže a pripravenosť táborníkov. O tom že sa uskutoční vie len vodca. Pre mladších nezabudnuteľný zážitok plný adrenalínu, pre starších možno otrava, ale jej význam je podľa mňa viac než dosť dôležitý. Možno len pre to, že som zažil rôzne neohlásené podnapité nočné návštevy, výtržníkov, riadnu búrku s vetrom, či prívalovú vlnu na inak pokojnom potoku. Byť v strehu sa vypláca.

Problém pri takejto nočnej hre nastáva hneď v úvode, keď skupina prepádlikov považuje prepád za nejaké polovojenské cvičenie, kde môže hrdý 18 ročný rover demonštrovať svoje zápasnícke zručnosti na 8 ročnom víčati. Preto by si mal vodca dôkladne dávať pozor komu dovoľuje prepád a tiež poriadne vysvetliť prepádlikom pravidlá. Hlavne to, že bez potravín len ťažko dokončia tábor, preto by sa mali radšej zamerať na ukoristenie nočnej vlajky. Len pozor, prerezané lanko na 18 metrovom stožiaru sa len ťažko dáva naspäť. Prepádlici by mali mať dostatok rozumu a slušnosti pravidlá vodcu tábora pri prepade akceptovať, nech sú akékoľvek. Jasné vysvetlenie pravidiel a ich akceptovanie zmení polovojenský

prepád na celkom peknú nočnú hru. U nás na táboroch riešime neohlásené prepady s pánni policajtmí. Našťastie stalo sa to len raz a aj to neboli skauti.

Slnko je už vysoko a tóny gitary a spev (u mňa len zvuk) prebúdzajú tábor do nového dňa. Rozcvička, rýchle odbehnutie na latrínu, pískanie prípravy na nástup a následný nástup. Aj hľa, naň už prichádzajú aj úspešní, či neúspešní zloději vlajky. Samozrejme slušne si nastúpia a absolvujú celý ranný nástup. Ak bol prepád úspešný majú nárok na odmenu. No aj tu, hoci ako víťazi, nemali by zabudnúť na slušnosť a neponižovať vedenie tábora pred jeho účastníkmi rôznymi menej vhodnými želaniami.

Myslím, že každý vodca tábora im rád pripraví chutné raňajky, či dopraje niečo sladké. Ale čo ak prepád nedopadol pre prepádlikov úspešne a tábor si vlajku uchránil? Prichádza trest, často krát je to manuálna práca, ktorej je na táborisku viac než dosť. Na druhu práce sa myslím dá veľmi ľahko dohodnúť. Po vykonaní trestu, či zjedení odmeny by mal nasledovať odchod nočnej prepádovej návštevy z táboriska. Každý zbor či oddiel má však rôzne pravidlá a tradície.

Týmto článkom by som chcel apelovať na horúce hlavy, ktoré sa chystajú toto leto na nejaký ten prepádik. Myslíte na to, že prepád je v prvom rade hra, rešpektujte pravidlá nech sa vám zdajú akokoľvek prísne či čudné, ale hlavne nezabudnite na to, že ste skauti.

Michal Novák – Číňan
foto: skaut.sk

„Good things happen outside of our comfort zones.“

(Bear Grylls)

Vyzerá to sľubne

Príbeh skautingu vo Vranove nad Topľou má niekoľko etáp. Každá etapa má svoju jedinečnosť. Tú prvú poznám len z fotografií a z rozprávania brata Košického. Bolo to veľkolepé.

Bol to práve on, ktorý nám v roku 1991 pomáhal obnoviť skauting v meste. „Začínali sme na zelenej lúke“. Chýbala nám skautská literatúra, preto sme hltali všetky dostupné skautské informácie, aby sme deťom okrem hier, pobytu v prírode, mohli umožniť prežiť aj skautského ducha. Mne osobne veľmi pomohli pravidelné stretnutia Dievčenského kmeňa. Deti boli našou hnacou silou. Boli chytiví skautskej praxe, chceli sa učiť novým veciam. Túto etapu by som nazvala, etapou náročnosti. Chybou možno bolo to, že sme pracovali s deťmi hlavne z nášho sídliska. Mysleli sme si, že musíme vytvoriť pevné základy, aby sme mohli stavať ďalej.

S manželom sme viedli oddiely skautov a skautiek do roku 2000. Vedenie potom prebral brat

Raškovský v spolupráci s bratmi Balberčakovými a bratom Fialom, ktorí boli sústredení pri farnosti Sever.

V tomto roku sme začali v mojom ponímaní tretiu etapu. Predchádzala tomu ročná snaha – nájsť vhodných mladých ľudí, ktorí sú stotožnení so

skautskými princípmi, ktorým nie je ľahostajná výchova detí a chcú tejto výchove venovať svoje úsilie. Väčšina mi dá za pravdu, že to nie je jednoduché. Ale všetko má svoj čas a ako hovorí Číňan – netreba tlačiť na pílu.

Zrnká skautskej výchovy vyklíčili. Majo Varchol, Igor Caban, ktorí skautovali v II. etape sa odhodlali zasvätiť kúsok svojho života (možno aj kusisko) skautskej práci s deťmi. Vyzerá to sľubne. Deti sú krásne bytosti aj napriek tomu, že musíme viac motivovať, podnecovať, ale aj počúvať, chápať. Začíname oddielom, ale máme snahu, odhodlanie, verím, že aj viac skúsenosti, ľudí okolo, ktorí nám pomáhajú, sú nám ústretoví. Sme úžasnou kombináciou piatich dospelých, ktorí svojou osobnosťou sú prínosom 1.oddielu Lipy Vranov.

Pevne verím, že náš príbeh sa stane rozprávkou, ale aj špirálou, ktorá bude mať stále väčší a kvalitatívnejší záber. Táto etapa bude etapou prirodzeného vývoja a lásky.

Anna Treľová - Tanka

We Want You

NÁBOR

Staň sa novým šéfredaktorom Oblasníka VSO!

...stačí napísať, že máš záujem na adresu: oblastnik@scouting.sk

Vyšli sme z Labyrintu a vydali sa každý svojim smerom. S poznaním, s novo nadobudnutou silou, odvahou byť samým sebou. Rovermi nás robia najmä naše činy. Nie to, že cestu poznáme, ale že sme ju prešli. Labyrintom sa nekráča ľahko, cesta vám však dá odpovede.

Terézia Molnárová - Ihlička

Labyrint

AKO SA KRÁČA LABYRINTOM

Víťatá sa učia bežať so svorkou, počúvať starších a byť lepšími. Skauti robia dobré skutky, chcú byť pripravený na všetko a mať partiu, s ktorou prežijú pubertu. Roveri...slúžia. A hľadajú cesty ako byť dospelými a či sa dá so skautingom i zostarnúť. A pretože som poznala trýzeň smádu, vyhľadala som studňu....asi tak by sa dal popísať úvod k roverskému kurzu Labyrint, ktorého kreatívnou súčasťou mi bolo cťou byť. Lebo sama som šla po tej ceste, padala a opäť vstávala. A ešte stále po nej kráčam.

ČARO MIESTA

Spolu s pútnikmi hľadajúcimi roving sme sa zišli v Zvolenskej Slatine, v multi-kultú skautskom centre zboru Korčín. Večer sa niesol v duchu zoznamovačiek, vyrábaní si sviečok a kuchtení pizze na mega skvelej peci na záhrade klubovne.

Miesta majú svoje čaro v svetle dňa i v tme noci. Pozdravili sme Slatinu, ona nás privítala a viedla naše kroky k dôvere. Inak sa po tme ani nedá chodiť. Iba veriť nohám, ktoré idú pred vami. Zvyšok večera sme už naostro hľadali odpovede aký je teda rover? Čo je na ňom IN? Pred nami už tú cestu prešli mnohí. Debata sa vlnila ako jarný vánok čo ešte nemá silu. Aďo ako správny pán vetra i rover zároveň, rozprával a pýtal sa, ako sa roverovalo v Banskej, ako v Trnave, Prešove či Detve a Bratislave. Keď bolo všetko potrebné povedané, mohlo sa ísť spať. Teda ešte roverská rozprávka na dobrú noc.

NEBLÚDIŤ, ALE PREJSŤ

Sobotný deň mal v skoro každej hodine ukryté stovky pocitov, farieb, myšlienok. Až sa človeku točila hlava a musel prižmúriť oči od toľkého jas. Po raňajkách sme sa hodili do gala a šup splniť si občiansku povinnosť. Spôsobili sme zápchu vo volebnej miestnosti a isto na nás ešte do večera spomínali. Následne sme sa rozdelili na chalanov a baby a opustili Slatinskú klubovňu. Skupinky viedli Cero a Janka a ukazovali nám krásy brehov rieky Slatinky. Vnímali sme krok, tok, dych, odtiene zelenej, seba ako muža, ženu, Zem. Snáď tento kus krajiny nepohltí plánovaná priehrada.

Slnkom zaliata záhrada a ekocentrum Slatinka boli druhou zastávkou na ceste. V záhrade sa rozprúdili diskusie a prednášky o motivácii roverov, ako začať, čo robiť ako robiť projekty. Akoby sme všetci hľadali roverský grál. No pritom som pred sebou videla živých roverov, čo pracujú pre iných, na seba, robia svet lepším. Po chutnom obede sme miesto rozprávania trochu žili. Vyjašili sme sa ako deti v intuitívnych hrách na lúke. Taký zabudnutý pocit niekde v pamäti, bežať na boso a ťahať za sebou vo vetre tancujúcu látkou menom Matilda.

Následne sme brehy Slatinky odbremenili od pár lieskových prútov. Poslúžia na nový plot, aby jelene nechodili pažrošiť na stromčekoch v záhrade ekocentra. Adrenalin v krvi stúpol trochu na lanových dráhach a ukradol najviac zo zásoby času. Pred večerou sme ešte pútnikov naučili vytvoriť si vlastný labyrint a šlo sa jesť. Unavení a uzímení sme zasadli v miestnosti, v ktorej sme sa pokúšali rozkúriť storočné kachle.

Podozvedali sme sa ešte ako roving funguje vo svete, u susedov. I u nás je pár vychytených akcií. Viete o nich? Keď už si v labyrinte konečne myslíte, že ste došli do stredu, zrazu za zákrutou zistíte, že nie. Prešli sme z chaosu sveta, množstva informácií, už takmer k cieľu, ale...treba sa zastaviť a miesto hľadania odpovede si položiť otázku.

Nespoznam odpoveď, ak neviem aká je otázka. Zastavili sa i naši pútnici a v svojom srdci hľadali to, čo celý deň hľadali v iných. Noc so zmenou času sme zavŕšili ohníkom a spevom.

KRAJINA JE ŽIVOT

Ráno bolo trochu ako vo vojenskom tábore. Rýchle vstávanie, balenie, raňajky na stojáka a spoločné foto na moste pokrytom námrazou. Putovali sme totiž ďalej, do Detvy. Zaujímavá a bizarná situácia nastala na opustenej autobusovej zastávke pri ceste, kde ujo šofér prehliadol skupinku tridsiatich ľudí s batohmi a šinul si to ďalej. Stáli sme tam chvíľu ako stádo oviec s otázkou čo teraz? Keď sme to chceli strúhnuť cez lúky, zrazu sa na obzore objavil ten istý autobus. Vrátil sa po nás! Spokojne sme teda dorazili do Detvy, v mini klubovničke (menšiu som fakt ešte nevidela) sme si zložili batožinu a šlo sa do kameňolomu nad Detvou.

Dychberúce výhľady na Poľanu a Detvu boli len úvodom k Labyrintu, ktorý nás čakal v kameňolome. náš hosť - Kaja - nás privítala v krajinárskom projekte, ktorý sama pomáhala vytvoriť. Labyrint tu vznikol ako projekt dobrovoľníkov, s cieľom vrátiť krajine jej dušu. Prijali sme pozvanie a vkročili sme akoby do inej dimenzie. Kráčajúc labyrintom s otázkou v srdci, načúvajúc čo mi hovorí cesta, moja intuícia. Kaja ako sprievodca s Ariadninou niťou nás posúvala hlbšie do seba, aby sme sa spoznali, prijali svoju rozdielnosť a našli cestu zo stredu labyrintu. Poodhalila nám začiatky rovingu v deväťdesiatych rokoch, ako vznikla roverská lesná škola a čo je Roverská cesta. Počúvajúc to všetko, som sa cítila ako kamienok zasadený do tej cesty. Cesty, ktorú tu pred nami niekto začal a my v nej pokračujeme. Opierame sa o roverskú palicu, ale ideme svojim tempom.

Zelená európska hodnota

Aké sú, aké by mali (mohli) byť?

Plno rečí, plno zapísaných novinových alebo internetových stránok. Ale pri jednej otázke mnohí prehrajú na plnej čiare. ***Žijeme v dobe, kedy sa o hodnotách hovorí pomenej. Skôr sa spomínajú už v tých krajných prípadoch, kedy je potrebné zaútočiť na city človeka, ak sa na neho nedá inak. A predsa, predstavujú základy celej spoločnosti. Sú tichým, ba niekedy nemým zákonom, ktorý však dokáže ľudskému podvedomiu viac napovedať i rozkázať jeho konaniu, než akékoľvek iné písané slovo. Je treba mať plne a v každom obore na očiach - hoci zvnútra - hodnoty, ktoré tak svedčia ľudskej bytosti ako nebu svedčí slnko.***

Definícia základných hodnôt je obtiažna, dá sa povedať, že relatívna. Tým ťažšie je pre nás Euro-občanov vypovedať o pravých európskych hodnotách. A predsa, po krátkej odmlke plnej premýšľania o tom, čo som videl v správach, čo som čítal v novinách,

každý musí aspoň akosi zhruba vedieť naznačiť, čo pojem „európske hodnoty“ ukrýva. Skôr ako sa odvážim predostrieť môj pohľad, uvedomujem si, že Európa bola vždycky pre celú Zem akýmsi špecifickým kontinentom.

Patrí jej mnoho prvenstiev, vynálezov, historických medzníkov, ale aj tragédií a nešťastí. Má svoje jedinečné čaro. Je ako kadý iný kút sveta - unikátna, ale predsa len sa tu udialo niečo väčšie a silnejšie než kdekoľvek inde. Rovnako takto by mali na ľudí pôsobiť aj európske hodnoty. Ako niečo smerodajné, ľudské - pre spoločnosť i svet ako taký. Preto máme my Európania svojskú vôňu, podľa ktorej nás poznajú všade naokolo.

Európa je svetom slobodného človeka, večne zvedavého a sebavedomého. Individuálna sloboda každej osobnosti žijúcej v Starom svete je jedna zo základných predpokladov, ktoré vytvárajú piliere európskej spoločnosti. Táto sloboda sa počas histórie preniesla aj do ostatných kútov Zeme. Prejavila sa v mnohých oblastiach, od slobody slova po slobodu prejavu, bez ktorých by Európa nebola to, čo dnes je. A aj vďaka tejto slobode máme demokraciu. Ako kolíska demokracie býva Európa označovaná bez ohľadu na konkrétnu krajinu.

V žiadnom prípade sa nepúšťam do filozofie o tom, či je demokracia dobrý systém.

Skúsenosti hovoria omnoho viac, než moje slová. Sloboda a demokracia musia nevyhnutne spolupracovať, kráčať spolu a vzájomne sa dopĺňať a vytvárať tak humanitné európske

spoločenstvo. Humanita ako ďalšia z očividných hodnôt, ktoré by som radila k typickým európskym je všade naokolo. Európania sú láskaví, dobrosrdeční a v prípade núdze pomôžu.

Človek však v posledných rokoch zabúda na to, odkiaľ pochádza a kam sa navracia. Chýba mu tá ospevovaná vlastnosť, ktorá je cnosťou zároveň - *pokora*. Mám dojem, že človek v Európe v skončených desaťročiach zabudol na prírodu, a teraz musí riešiť otázky katastrofického scenára. *Ekologickosť*, i to by mala byť hodnota, ktorá však na zozname chýba. Priveľmi ničíme, priveľa chceme, a primálo vraciame a myslíme na budúcnosť. Európa by mala byť súperivá s ostatnými časťami Zeme, čo sa ekológie týka. Príroda nám dá všetko, domov, obživu a pokoj, ak si ju budeme chrániť a starať sa o ňu. Moderný Európan, by mal byť ekologicky - uvedomelým občanom. Každý jeden. Je to jeden zo základov, ktoré nemožno obísť. A kto sa o to snaží, nedopadne nikdy ružovo. Európa by si z farebnej škály mala jednoznačne zvoliť zelenú za svoju farbu. A nepoľaviť v požiadavkách na kompetentné osoby.

Určite sú aj mnohé ďalšie hodnoty, ktoré by stáli za zmienku a zaradenie medzi európske. Ale treba konať, uplatňovať múdre slová v každodennom živote každého jedného Európana. Ľudia by mali cítiť, že Únia je tu. Mali by to pociťovať na každom kroku, ak sú jej súčasťou.

Katarína Pivovarníková

<http://pivovarnikova.blog.sme.sk/>

MYŠLIENKA

"Nikdy nedovoľte, aby minulosť determinovala váš život. Hľadajte vždy vpred. Pracujte a bojujte za dosiahnutie vecí, po ktorých túžite..."

(Pápež František)

Tammymu & Barborke

k narodeniu Norbinka

Oblasník VSO sa pripája ku gratulantom a želá veľa radosti, pokoja a pohody... Nech po vzore svojich rodičov vyrastie z Norbinka parádny chlap a skaut...

Pončovi & Lupe

k narodeniu Barborky

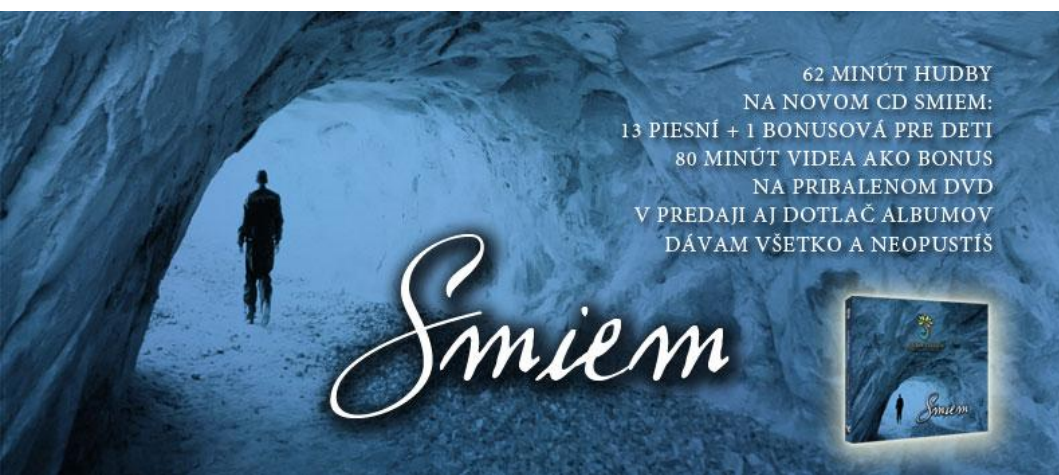
Oblasník VSO sa pripája ku gratulantom a želá mladej rodinke nech neustále napreduje v Dobrom a z malej Barborky vyrastie skutočná princezná...

RADCOVSKÉ Rajecká Lesná FORUM

2014 18. - 21. 9.

DUCHOVNO

<http://www.riekazivota.sk/1/>

62 MINÚT HUDBY
NA NOVOM CD SMIEM:
13 PIESNÍ + 1 BONUSOVÁ PRE DETI
80 MINÚT VIDEA AKO BONUS
NA PRIBALENOM DVD
V PREDAJI AJ DOTLAČ ALBUMOV
DÁVAM VŠETKO A NEOPUSTÍŠ

Smieť

- 01 - Blízky
- 02 - Daj mi výhľad
- 03 - Jedinečný
- 04 - Kráľ pokorných
- 05 - Pastier
- 06 - Pod'te a pozrite
- 07 - Ponesieš ma
- 08 - Prebuď ma
- 09 - Skalou si
- 10 - Smiem
- 11 - Symfónia neba
- 12 - Teraz vchádzaš
- 13 - Žijem
- 14 - Záchranár (bonus)

Slnko svieti voda láka

prídte na kurz Wéčkové vody- zameraný na organizáciu splavov a techniku jazdy na tečúcej vode.

Čo sa naučíš:

- Technika plavby a bezpečnosť na kajaku, pálave a rafte
- Kde zistiť splavnosť a obtiažnosť riek, ako čítať vodu
- Prechod prúdnice - travers, koordinácia posádky, orientácia v prúde
- zručnosti kormidelníka, funkcia háčika, prejazd perejí :)
- Odhadnutie rizík a prevencia, záchrana plavca a vybavenia

Cena: 5 Eur

Kde: Žilina

Kedy: 6. - 8.6.2014

Vek: 15 + rokov

Vodácky kurz

Wéčkové vody: 6. - 8.6.2014, Žilina
organizácia splavov a techniku jazdy

Viac info:
Zahranicie.sk/info

- Prihlás sa:
www.zahranicie.sk

Prihlás sa na: www.zahranicie.sk, kontakt: pavolvevcik@gmail.com, 0949 487 101

Vydal Slovenský skauting, Východoslovenská oblastná rada

Termín vydania: MÁJ 2014

Nepredajné, len pre vnútornú potrebu. Neprešlo jazykovou úpravou.

Autori článkov:

Igor **BEDNÁR** (33. zbor Ordo Salinae, Prešov- Solivar)

Zuzana **ĎURIŠOVÁ** (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Zuzana **HRABČÁKOVÁ** (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Dominik **KALÁVSKÝ** (3. zbor Aničky a Bořivoja Uhrových Kežmarok)

Jozef **MIKLOŠ** (49. zbor Geronimo Prešov)

Terézia **MOLNÁROVÁ** (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Michal **NOVÁK** (8. oddiel Jozefa Murgaša Kysak)

Katarína **PIVOVARNÍKOVÁ**

Zuzana **STAŠKOVÁ** (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Anna **TREĽOVÁ** (n/a)

Jana **WINTEROVÁ** (68. zbor Biele Vrány Košice)

Jawo, Milky, Matej (49. zbor Geronimo Prešov)

Grafická & textová úprava:

Dávid Rikk – Yan (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov)

Bankové spojenie:

Tatrabanka č.ú. 292 990 4868/1100

IČO: 37792725

Slovenský skauting,
Východoslovenská oblasť
V. Clementisa 16
SK – 08 001 Prešov
Slovak Republic

PREHĽAD
VYDANÝCH
OBLASTNÍKOV

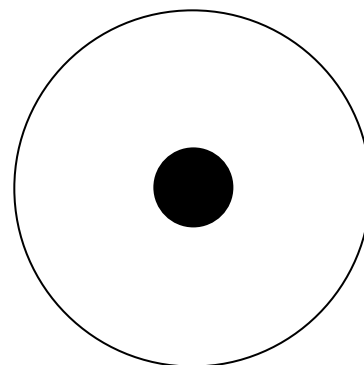
2012
FEBRUÁR
APRÍL
SEPTEMBER
DECEMBER

2010
FEBRUÁR
APRÍL
JÚN
SEPTEMBER
NOVEMBER

2013
MAREC
JÚN
SEPTEMBER

2011
JANUÁR
MAREC
MÁJ
SEPTEMBER
NOVEMBER

2014
FEBRUÁR
MÁJ

YAN IS OFFLINE

THANK YOU

Ďakujem oblastnej rade VSO za podporu počas môjho „šéfredaktorstva“...

Ďakujem všetkým prispievateľom, zo všetkých zborov, ale aj neskautom a sympatizantom, ktorí prispeli hoci len jedným príspevkom...

Ďakujem všetkým čitateľom, ktorí si počas tohto obdobia otvorili, scrollovali, čítali Oblastník VSO.

So stiskom ľavice

Yan – Dávid Rikk